

Les noves guerres de la religió

La influència que la religió vol exercir sobre el poder i la política arreu del món, lluny de decreïxer, augmenta d'any en any. N'hi ha hagut una mostra evident aquests darrers mesos a Madrid, on les manifestacions en defensa dels valors cristians –la darrera de les quals el diumenge 30 de desembre passat– han servit a l'Església per a criticar la política de l'actual govern socialista. Fa unes quantes setmanes, amb el títol de “Les noves guerres de la religió”, el setmanari britànic ‘The Economist’ dedicava un dossier de portada molt complet a analitzar el poder que exerceix la religió sobre la política a tot el món. EL TEMPS ha considerat que aquest dossier era prou interessant per a publicar-lo íntegrament.

El PP de València s'està de donar suport al bisbe García-Gasco

L'estratègia del Partit Popular amb vista a les eleccions espanyoles del 9 de març és de moderar el discurs per a captar els votants del centre. N'és una mostra l'absència de representació oficial del PP a la manifestació de Madrid del 30 de desembre passat, i una altra, la reacció dels populars valencians arran de les declaracions del cardenal de València, Agustín García-Gasco, que va dir que veia el laïcisme com una amenaça a la democràcia. Segons publicava fa uns quants dies el diari *Levante*, la secretària de Comunicació del PP valencià, Sagrario Sánchez, va adoptar una actitud incòmoda quan un periodista li demanà si el seu partit compartia les afirmacions del cardenal García-Gasco. Segons aquest diari, Sánchez va evitar de respondre a la pregunta amb claredat, i puntualitzà que la manifestació de Madrid havia estat un acte organitzat per l'Església totalment al marge dels polítics. Segons fonts del PP valencià consultats pel *Levante*, la posició del cardenal García-Gasco resulta molt radical per al partit, per la qual cosa asseguren no poder compartirla.

La democràcia és en via de desaparèixer i la culpa la té el laïcisme radical. Aquesta afirmació tan categòrica i apocalíptica la va fer el cardenal de València, Agustín García-Gasco, durant l'acte que va aplegar milers de persones a la plaça de Colón de Madrid el 30 de desembre passat. La jerarquia eclesiàstica espanyola, de fet, representant d'una institució que històricament no s'ha caracteritzat pas per un funcionament democràtic, va aprofitar l'avinentsa, ara que falten poques setmanes per a les eleccions generals del 9 de març, per escometre la política social del govern de José Luís Rodríguez Zapatero. A l'acte, batejat amb el lema “Per la família cristiana”, la Conferència Episcopal Espanyola, amb el suport de l'anomenat Fòrum de la Família, va expressar el seu disgust per l'aprovació de lleis com la que permet el matrimoni entre persones del mateix sexe, per l'anomenat *divorci exprés*, per la implantació

Uns quants milers de persones es van aplegar el 30 de desembre a la plaça de Colón de Madrid per assistir a l'acte "Per la família cristiana", convocat per l'arquebisbat de la capital espanyola.

de l'assignatura d'educació ciutadana, i també contra l'avortament i la investigació biomèdica.

En un escenari de més de quaranta metres, presidit per un immens crucifix i acompanyat d'un grup abundós de bisbes i cardenals, l'ex-president de la Conferència Episcopal Espanyola i arquebisbe de Madrid, Antonio Rouco-Varela, va defensar el matrimoni i la família, referint-se exclusivament a la cristiana, com a "centre neuràlgic de la humanitat", i assegurà que la llei ha reculat pel que fa als drets humans. Abans de les paraules de l'arquebisbe, els assistents a l'acte van poder gaudir del missatge i de l'aparició en directe, des del balcó de la basílica de Sant Pere del Vaticà, del papa Benet XVI a través d'una pantalla gegantina, a més de l'actuació musical de Kiko Argüello, el fundador del Camí Neocatecumenal, un moviment o itinerari d'iniciació al cristianisme que pertany a l'Església Catòlica.

Presència política. Al contrari d'algunes altres manifestacions en suport de la família, aquesta vegada la direcció del Partit Popular no va ser present de manera formal a l'acte de Madrid. Entre els assistents, però, hi havia l'eurodiputat i ex-ministre Jaime Mayor Oreja, que anava acompanyat de la seva família, o bé el diputat català del PP Jorge Fernández Díaz. Poc després d'haver acabat l'acte, van arribar les primeres crítiques dels líders de les altres formacions polítiques. Esquerra Unida va qualificar la manifestació d'acte de pre-campanya del Partit Popular, i José Blanco, secretari d'organització del PSOE, es queixava que la llei de l'avortament, vigent des del 1985, no fos criticada per la jerarquia eclesiàstica durant el període en què el Partit Popular era al govern. Blanco, que es va qualificar de persona creient, va criticar la posició dels bisbes i assegurà que era motiu per a perdre la fe. En una línia

En nom de Déu

El setmanari *The Economist* publicava a començament de novembre passat un dossier de portada en què analitzava el poder de la religió en la política mundial. En el primer d'un seguit de reportatges, que els lectors d'EL TEMPS podran llegir a les pàgines següents, l'editor de *The Economist* als Estats Units, John Micklewaith, reflexiona sobre com la societat hauria de tractar aquesta influència creixent de la religió. Al següent reportatge, titulat "Adepte, fideles", el setmanari britànic parla de les formes diferents com Déu es presenta avui dia. A continuació, el dossier entra a fons en l'anàlisi de les noves guerres de religió que amenacen l'estabilitat mundial, mentre que l'article "Ponts per al diàleg" se centra a veure com l'Índia, considerat el país més religiós del món, fa front al poder i a la rivalitat entre les diverses comunitats religioses. Posteriorment, l'article "Tornant als otomans" explica la importància de Turquia per a l'islam. El dossier sobre religió es tanca amb un article que parla de la relació entre la fe i la modernitat i un altre, intitulat "La lliçó dels Estats Units", que explica les dificultats que la superpotència mundial, tot i afavorir la diversitat interior, ha tingut amb la religió més enllà de les seves fronteres.

semblant, l'ex-ministre José Bono, un altre socialista amb conviccions cristianes, va demanar als bisbes que reflexionessin sobre el fet que, a parer seu, l'estat espanyol és el que "tracta millor l'Església Catòlica".

D'una altra banda, entre els membres de la jerarquia catòlica, cal destacar algunes absències remarcables, com ara la de l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, i del bisbe de Tenerife, Bernardo Álvarez.

Xevi Camprubí